

สถานีขนส่งหมอชิตในยามเย็นแน่นขนัดไปด้วยผู้คน
ที่หลังไหลมาจากทั่วทุกสารทิศ ทุกคนอยู่ในอาการที่แตกต่างกันออกไป
บ้างก็นั่งรอรถด้วยท่าที่จดจ่อ บ้างก็ยืนเบียดเสียดกันหน้าชานชาลาด้วยอาการ
กระสับกระส่าย จะมีก็เพียงหญิงสาววัยต้นยี่สิบร่างโปร่งบางที่นั่งอยู่ด้านในสุด
ของชานชาลาเท่านั้น ที่ยังคงนั่งมองผู้คนเดินสวนกันไปมาอย่างเหม่อลอย และ
หากมีใครสักคนจ้องลึกลงไปในดวงตาหวานปนเศร้าคุ่นนั้น คงได้เห็นหยาดน้ำอุ่นใส
ที่เอ่อคลอขึ้นเต็มหน่วยตา

‘มั้ง ผมไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องมันเป็นแบบนี้ละ คุณต้องเข้าใจว่าแก้วเขาทำ
ทุกอย่างลงไปเพราะอยากให้เราเลิกกัน อย่าโกรธผมเลยนะครับ’ คำอ่อนหวาน
ของอดีตคนรักยังดังก้องอยู่ในหัว หล่อนจำได้ไม่มีวันลืม

คำคืนนั้น...

หล่อนอยู่ในชุดเจ้าสาวสีขาวท่ามกลางบรรยากาศราวกับภาพฝัน พิธีแต่งงาน
ที่เต็มไปด้วยดอกไม้สีชมพู เคียงข้างกับวายุ นักรูรกีจหนุ่มอนาคตไกลผู้เป็น
เจ้าบ่าว

ท่ามกลางแขกผู้มีเกียรติหลายร้อยชีวิตที่มองดูหล่อนด้วยสายตาชื่นชม
แล้วทุกสิ่งก็กลับตาลปัตรในทันทีที่อาร์ปรากฎขึ้นบนจอ พร้อมกับโลกอันงดงาม
ของระมิงค์ฟังก์นักร้องอย่างไม่เป็นท่า

น้ำฟ้า

แขกทุกคนต้องอ้าปากค้าง เมื่อภาพที่กำลังฉายอยู่นั้นไม่ได้เป็นภาพประวัติ
เจ้าบ่าวเจ้าสาวดังที่คาดว่าจะได้เห็น แต่กลับกลายเป็นภาพเจ้าบ่าวนอนอยู่บน
เตียงนอนหรูหรา โดยมีผ้าห่มสีเขียวคลุมกายอยู่แค่เอว เผยให้เห็นความกำยำของ
อกกว้างผิวง่าย

ชั่วครู่ภาพก็เลื่อนมายังสิ่งที่ทำให้ระมิงค์ต้องอับอายจนแทบแทรกแผ่นดิน
หนี คือภาพแผ่นหลังเปลือยเปล่าของใครคนหนึ่งซึ่งนอนตะแคงหันหลังอยู่บน
เตียงเดียวกัน ร่างสูงระหงเพรียวบางกับทรงผมซอยสั้นตามสมัยนั้น จะเป็นใคร
ไปไม่ได้ นอกจากแก้วกานท์ เพื่อนสนิทที่คัดค้านการแต่งงานระหว่างหล่อนกับ
วาโยตลอดมา

‘คุณวาโยนี่ถือเป็นคนสาโนวาคคนหนึ่งเลยนะมั้ง มีสาวๆในวงการที่ถูกเขา
เขียนถึงมานักต่อนักแล้ว แก้วไม่อยากจะให้มึงต้องมานั่งน้ำตาตกในอีกคน’

ระมิงค์ยอมรับว่า เหตุผลที่ฟังจากเพื่อนในวันนั้นทำให้ความมั่นใจที่มี
ต่อวาโยสั่นคลอนลงไม่น้อย เพราะหล่อนรู้ว่าแก้วกานท์เป็นนางแบบสาวที่รู้จักคน
ในวงสังคมมากกว่านักเขียนผู้มีโลกส่วนตัวอย่างหล่อนหลายเท่าตัว

ทว่าชายหนุ่มก็ไม่เคยย่อท้อ สุดท้ายเขาก็สามารถทำให้หญิงสาวรู้สึก
ว่าทุกเรื่องราวที่เคยได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับเขานั้น เป็นเพียงแค่มุมมองจากคนภายนอก
เพราะตัวตนที่วาโยแสดงให้เห็นคือสุภาพบุรุษแสนดีและจริงใจ

แล้วสุดท้ายตัวตนของทุกคนก็เปิดเผยขึ้น...ในคืนนี้

แก้วกานท์คอยคัดค้านงานแต่งงานในครั้งนี้อย่างเต็มที่เพื่อตัวของหล่อนเอง ไม่ใช่ด้วย
ความรักเพื่อนดังที่หล่อนบอก ส่วนวาโยก็เป็นแค่ผู้ชายหลงโลก ไม่ใช่สุภาพบุรุษ
ดังที่เคยมองเห็นอีกต่อไป เขาเปรียบเสมือนซาตานในคราบนักบุญ ที่มองเห็น
กามารมณ์เป็นเครื่องเล่นและมีสัมพันธ์สาวกับใครก็ได้ แม้แต่กับเพื่อนของหล่อน...
ผู้ที่กำลังกลายเป็นเจ้าสาวของเขาในอนาคต

ระมิงค์จ้องมองภาพตรงหน้าอย่างตกตะลึง ร่างบางระหงในชุดสีเขียวสีน้าเทา
อย่างสุดจะฝัน ใจของหล่อนเจ็บปวดราวกับถูกมีดทับพันเล่มจ้วงแทง สองมือเรียว
นั้นเย็นเฉียบ แม้จะอยู่ในถุงมือสีเขียวยาวจนเกือบถึงข้อศอก สมองที่สั่งการข้าง
ล่างทำให้หล่อนตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรกับเหตุการณ์เลวร้ายครั้งนี้ จึงทำได้

แค่เพียงยืนแข็งที่อราวกับรูปปั้นหินท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ที่ดังระงม แล้วใครคนหนึ่งก็จุดดิ่งหล่นออกมาจากตรงนั้น ดินแดนสวรรค์ที่กลับกลายเป็นขุมนรกเพียงชั่วพลิกพริบตา

การใส่ชุดยาวกรอมเท้าและรองเท้าส้นสูงปริ๊ตว๊ิงขึ้นบันไดจากชั้น ๑๕ ไปยังชั้น ๒๐ นั้นถือเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสสำหรับคนทั่วไป แต่สำหรับผู้ที่กำลังหนีอย่างไม่คิดชีวิตย่อมเป็นเรื่องง่ายดาย และกว่าจะรู้สึกตัว หล่นก็มายืนหอบแฮกๆ อยู่ท่ามกลางความสลัวบนดาดฟ้าเสียแล้ว

‘ตั้งสติให้ตื่นะมั้ง’ ผู้ที่ลากหล่นออกมาจากห้องจัดเลี้ยงอย่างทุลักทุเลเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงสั่นปนหอบ ระมิงค์มองหน้าสุรียร์รัศมีด้วยดวงตาสั่นระริก ก่อนจะโผล่เข้าไปกอดเพื่อนแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น

‘มันเป็นแค่ความฝันใช่ไหม สุรียร์’ หล่นถามเสียงอู้อี้และสั่นเครือ

สุรียร์รัศมีเอื้อมมือไปลูบหลังเพื่อนรักแล้วนิ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยคำพูดที่พิจารณาแล้วว่ากระทบกระเทือนใจอีกฝ่ายน้อยที่สุด

‘มันก็แค่ช่วงเวลาหนึ่งของชีวิตนะมั้ง เมฆหมอกร้ายมักจะเข้ามาในชีวิต โดยที่เราไม่ทันตั้งตัวเสมอ ดังนั้นเราจะต้องเรียกสติของเรากลับคืนมา แล้วขับไล่มันออกไปจากชีวิตของเราให้จงได้’

ระมิงค์ยังคงซบหน้าสะอึกสะอื้นบนไหล่ของเพื่อนรักอยู่พักใหญ่ หัวใจของหล่นแหลกยับไปหมดแล้ว หล่นต้องต่อสู้กับสายตาของคนรอบข้างและหมิ่นพินคำถามที่ประดังเข้ามาในหัวพร้อมกับภาพความทรงจำอันงดงามในวันเก่า ซึ่งเปลี่ยนเป็นภาพหลอนเลวร้ายที่ฝ้าคอยราวที่ไม่รู้จักหยุดหย่อน ครู่ใหญ่หญิงสาวจึงขยับกายออกจากวงแขนเพื่อนแล้วเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม

สุรียร์รัศมีถอนหายใจเฮือกใหญ่ เพื่อนของหล่นเข้มแข็งกว่าที่คิดเอาไว้มากนัก การได้เห็นภาพชายคนรักอยู่ร่วมเตียงกับหญิงอื่นเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจอย่างแสนสาหัส มิหนำซ้ำหญิงคนนั้นยังเป็นเพื่อนที่ไว้เนื้อเชื่อใจกันมาตลอดอีกด้วย

หากเรื่องนี้เกิดขึ้นกับคนอื่นก็อาจจะมิเหตุการณืรุนแรงกว่านี้หลายเท่าตัว ขณะที่ระมิงค์นั้นเก็บความรู้สึกได้อย่างดีเยี่ยม หล่นจึงมองภาพบนจออย่างตกตะลึง แต่กลับไม่มีน้ำตาแม้สักหยด จวบจนมาอยู่ในอ้อมกอดของเพื่อนรัก

น้ำฟ้า

ความเจ็บปวดทั้งมวลจึงพุ่งพรูออกมาเป็นน้ำตา

‘นี่ใช่ไหม เหตุผลที่แก้วบอกมึงว่าไม่ควรแต่งงานกับโย’

สุริย์รัศมีพยักหน้าแล้วดึงแขนเพื่อนให้เดินไปยังมุมหนึ่งของศาลาฟ้า

‘แล้วมึงคิดว่านี่เป็นฝีมือของใคร’

‘ก็น่าจะเป็นแก้ว เขาคงอยากให้งานแต่งงานวันนี้เป็นงานของเขามากกว่าที่จะเห็นมึงเป็นเจ้าสาว เพราะจริงๆแล้ว ทางพฤตินัย เขา...’ คล้ายมีอะไรแล่นมาจากในอก ระมิงค์จึงยุติคำพูดของตนเองแล้วถอนหายใจยาว

‘แล้วมึงคิดว่าจะให้อภัยคุณโยได้หรือเปล่านั้น’

‘ไม่ สุริย์ มึงไม่ได้อายุหรือสนใจสายตาของคนรอบข้างหรอกนะ แต่เขาทรยศความรักระหว่างเรา สิ่งนี้จะกลายเป็นตราประทับใจไปจนตายจากกัน ไม่มีวันที่มึงจะลืมภาพระหว่างเขากับแก้วในวันนี้ได้ มันเจ็บ...เจ็บเกินกว่าจะเยียวยาได้’

สายลมเย็นชื้นพัดมาแผ่วเบา ทำให้ระมิงค์รู้สึกหัวໄง หยึ่งสาวก้มหน้าลงเพื่อซ่อนหยาดน้ำตาแล้วกลืนมันลงสู่หัวใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาพบกับรอยยิ้มปลอบประโลมของผู้เป็นเพื่อน

‘สุริย์เข้าใจ แต่เมื่อคิดจะตัดขาดแล้ว มึงต้องนึกเสมอว่า สองคนนั้นไม่มีค่าพอที่เราจะจดจำ ชีวิตของมึงมีค่าต่อทุกคนที่รักและห่วงมึง ชีวิตไม่ใช่नियाยน้ำเน่าที่จะต้องมานั่งเจ็บปวดเพราะความรักจนมองโลกทั้งโลกเป็นสีดำ ก่อนนี้ไม่มีเขา เธายังอยู่ของเรามาได้เลย ถ้าวันต่อไปจะไม่มีเขา เธาก็แค่เงานไปพักหนึ่งเพราะเราเคยชินกับการมีเขาเป็นเงาตามตัวมานาน แล้วในวันหนึ่งกาลเวลาก็จะเยียวยาแผลใจของเราจนหายดี สุดท้ายเขาก็จะเป็นแค่คนคนหนึ่งเหมือนหลายคนที่เราเคยเดินผ่าน มึงจ๊ะ ถึงสุริย์จะพูดจนน้ำลายหมดปากก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไร เพราะความเข้มแข็งที่แท้จริงจะต้องมาจากหัวใจเรา...ไม่ใช่จากคนอื่น’

สุริย์รัศมีหนึ่งไปครู่ใหญ่ เมื่อเห็นว่าระมิงค์ไม่ตอบ หล่อนจึงขี้งงไปด้านหลังของโรงแรม

‘มึงมองลงไปข้างล่างสิ ที่นั่นมีคนมากมายที่มีปัญหาชีวิต หลายคนอาจจะบอบช้ำกับชีวิตมากกว่าเราด้วยซ้ำ แต่เขาก็ยังใช้ชีวิตอยู่ได้ตามปกติ’

ระมิงค์มองตามอย่างว่าง่าย

ตึกรามบ้านเรือนที่อยู่เบื้องลางดูระยิบระยับไปด้วยแสงไฟสีนิวล ตัดกับแสงสีส้มเรือ่เรือ่บนท้องถนนที่ยังคงมีรถแล่นอยู่ไม่ขาดสาย ต่างกับแม่น้ำเจ้าพระยาอันหลับใหล เต็มไปด้วยความสงบและแสงเยือกเย็น

เมื่อหญิงสาวละสายตาจากความมืดดำนลางหันไปมองสุริย์รัศมี ก็พบว่าหล่อนยืนกอดดอกพลาญทอดสายตาไปไกล ยากนักที่จะคาดเดาความคิด คงจะไม่แปลกเลยถ้าเปรียบหัวใจของมนุษย์กับท้องทะเลลึกที่ไม่มีวันหยั่งถึง เพราะภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยที่มองเห็น อาจซุกซ่อนรอยแผลเป็นเอาไว้จนนับไม่ถ้วน

‘สุริย์จะกลับเขียงใหม่วันไหน’

สุริย์รัศมีหันมาจ้องหน้าเพื่อนรักอย่างคั่นคว่ำ แล้วจึงตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

‘คงกลับวันมะรืน มึงมีอะไรหรือเปลาล่าละ หรืออยากให้อสุริย์อยู่เป็นเพื่อนก่อน’

น้ำใจของเพื่อนทำให้ผู้ฟังรู้สึกซาบซึ้ง ก่อนหน้านั้นหล่อนแทบจะไม่เคยสัมผัสถึงความห่วงใยจากเพื่อนคนนี้ สุริย์รัศมีเป็นคนพูดน้อย ตรงไปตรงมา และไม่มีใครจะแสดงความรู้สึกของตนให้ใครได้รับรู้มากนัก แต่เมื่อพายุร้ายโหมพัดกระหน่ำชีวิตของหล่อนในวันนี้ จึงค้นพบว่า แท้จริงแล้วเพื่อนคนนี้พร้อมจะอยู่เคียงข้างหล่อนเสมอ

‘ไม่หรอก มึงแค่อยากจะไปพักผอนสักกระยะนะ’

สุริย์รัศมีเอื้อมตัวมาจับมือเพื่อนเขย่าด้วยความดีใจ ทันทันทีที่เรียนจบ หล่อนก็กลับไปทำงานเป็นมัคคุเทศก์ที่เขียงใหม่ ซึ่งเป็นบ้านเกิด เน้นนานจึงจะมีโอกาสได้ลงมาเจอระมิงค์ที่กรุงเทพฯสักครั้งหนึ่ง

การตัดสินใจของหญิงสาวในครั้งนี่จึงเป็นสิ่งที่น่ายินดีนัก แม้จะรู้ว่าสาเหตุของการเดินทางที่แท้จริงคือหลบหนีจากความเจ็บปวดของหัวใจ...ก็ตาม

‘มึงจะไปพร้อมสุริย์เลยก็ได้เนะ เดียวโทรไปจองเครื่องบินให้’

‘ยังหรอก คงต้องเคลียร์งานให้เสร็จก่อนนะ สุริย์ช่วยดูแลเรื่องที่พักให้มึงด้วยก็แล้วกัน’

สุริย์รัศมีโบกมือพลางสายศิระชะจนผมที่จัดทรงไว้อย่างดีพันกันยุ่งเหยิง

น้ำฟ้า

‘ไม่ได้เลยมั้ง ถ้าไปเชียงใหม่ก็ต้องไปพักบ้านสุริย์สี จะไปพักโรงแรมให้มันเสียเงินทำไม’

‘แต่ว่ามั้งไม่ได้ไปแค่สองสามวันนะ มั้งอยากอยู่ที่นั่นสักระยะๆ ถือว่าไปพักผ่อนแล้วก็ทำงานด้วย’

‘โอ๊ย! นั่นไม่ใช่ปัญหา ขอแค่ให้มั้งอยู่แล้วสบายใจ จะอยู่สักสิบปีก็ได้ เผื่อว่ามั้งคนเดิมที่เคยร่าเริงสนุกสนานจะกลับมาเร็วขึ้นล่ะ’

สุริย์รัศมีจ้องหน้าเพื่อนเขม็งคล้ายกับเป็นการยืนยันว่าหล่อนคิดอย่างนั้นจริงๆ

‘ขอบใจจริงๆ สุริย์’

น้ำอุ่นใสเริ่มคลอตาคล้ายอีกครั้ง แต่มิได้มีสาเหตุมาจากความเจ็บปวดใจ เช่นในคราวแรก ในยามที่ชีวิตตกอยู่ในความมืด เพียงแค่มีอบางมือคอยพยุงให้พบกับแสงสว่าง เพียงเท่านั้นก็อบอุ่นใจเกินพอแล้ว ระมิงค์สุดลมหายใจเข้าไปจนเต็มปอด ก่อนจะหันไปมองเพื่อนรักด้วยสายตาแว่นแฉะ

‘มั้งจะต้องลืมโยให้ได้ แม้ว่ามันจะยากเย็นแค่ไหนก็ตาม’

หลังจากนั้นราวห้าวัน ระมิงค์จึงโทรศัพท์ไปจองที่นั่งกับสายการบินแห่งหนึ่ง แต่ก็ได้รับคำตอบว่าเครื่องเต็มแล้ว เช่นเดียวกับอีกหลายๆสายการบินที่บอกหล่อนว่า การเดินทางไปเชียงใหม่ในช่วงเทศกาลลอยกระทงจะต้องจองที่นั่งไว้ล่วงหน้าร่วมเดือน

หล่อนจึงเบนเข็มการเดินทางของตนเองมาใช้บริการรถทัวร์แทน เพราะหล่อนอยากมีใครสักคนอยู่เคียงข้างในคืนวันลอยกระทงอันแสนหวานไหว

“อีกห้านาทีรถจะออกแล้ว ผู้โดยสารฝากกระเป๋าแล้วขึ้นรถได้เลยครับ”

เสียงเรียกผู้โดยสารที่ดังโวกเหวก ปลูกให้หญิงสาวหลุดออกมาจากห้วงความคิด ถึงเวลาแล้วสินะที่จะต้องเดินทางออกจากกรุงเทพฯเสียที การรอคอยอันแสนเนิ่นนานกำลังจะสิ้นสุดลง หญิงสาวหิ้วกระเป๋าใส่กระเป๋าขึ้นให้เจ้าหน้าที่แล้วจึงก้าวขึ้นไปบนรถด้วยท่าทางมั่นใจ แม้ว่าลึกๆจะยังคงรู้สึกโหวงเหวงบ้างก็ตามที่ที่นั่งของระมิงค์เป็นแถวที่สองด้านตรงข้ามกับคนขับ หญิงสาวเอ่ยขอโทษ

ผู้ที่นั่งอยู่ก่อน แล้วจึงก้าวเข้าไปนั่งด้านใน เมื่อปรับหนักพิงลงจนเป็นที่พอใจแล้ว หล่อนจึงหันหน้ามองออกไปด้านข้างของรถซึ่งเป็นกระจกใส เห็นด้านนอกได้อย่างชัดเจน โดยไม่สนใจเลยว่ามีส่วนร่วมเดินทางคนหนึ่งเฝ้ามองหล่อนนั่งอยู่นาน

รถวิ่งฝ่าความมืดไปตามถนนที่มีแสงไฟสีเหลืองจางๆ ด้วยความเร็วค่อนข้างสูง อากาศเย็นลงมาก ระมิงค์จึงเอื้อมมือดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมจนถึงคอ ไม่นานความอ่อนเพลียก็พาหล่อนเข้าสู่นิราอันยาวนาน

“เปรี้ยะ! โครม! ครืดๆๆ!”

เสียงที่ตั้งกึกก้องบวกกับแรงเหวี่ยงของรถตึงสติสัมปชัญญะของระมิงค์ ให้กลับคืนมาอย่างรวดเร็ว หญิงสาวรู้สึกว่ายู่ดีๆตนเองก็กระเด็นจากเบาะรถ แล้วร่วงลงสู่พื้นโดยแรง หูของหล่อนอื้ออิ่งเพราะเสียงโลหะครูดไปกับท้องถนนปนกับเสียงกระจกที่แตกออกเป็นเสียงๆ

แต่...หล่อนกลับไม่รู้สึเจ็บเลย

หญิงสาวรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างรองรับร่างกายของหล่อนเอาไว้ ระมิงค์ค่อยๆ ใช้สติทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น แล้วจึงพบกับคำตอบ

รถทัวร์คว่ำ...อย่างแน่นอน!

เมื่อปรับสายตาให้ชินกับความมืดได้แล้ว หญิงสาวจึงพยายามเพ่งมองสิ่งที่อยู่รอบตัว กระเป๋าสัมภาระหล่นกลิ้งเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น เบาะรถหลายตัวเอียงกระเท่เร่ ผู้คนล้วนอยู่ในอาการตกใจ ในขณะที่บางคนร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด โชคดีที่ไม่มีใครเป็นอะไรมากนัก มีเพียงบางคนที่เขนหรือขาหักจากการถูกกระแทก และผู้คนเหล่านั้นต่างก็มีญาติคอยดูแลอยู่แล้ว ต่างจากหล่อนที่เดินทางมาอย่างโดดเดี่ยว ระมิงค์จึงพยายามรวบรวมสติสัมปชัญญะ หากแต่เมื่อไม้ก็ยังคงสั่นอย่างบังคับตนเองไม่อยู่ผูกใจใหญ่จึงหายเป็นปกติ

สภาพรถที่นอนตะแคงทำให้ประตูรถพลิกขึ้นไปอยู่ด้านบนสุด กระจกที่แตกกระจายอยู่เกลื่อนพื้นแหลกละเอียด อะไรบางอย่างกำลังดิ้นขลุกขลักอยู่ใต้ร่างกายหล่อน หญิงสาวจึงพรอดพรวดลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

ภายใต้ความสลัวของช่วงเวลาเกือบตีห้า หล่อนมองเห็นผู้ที่นอนอยู่เป็น

น้ำฟ้า

หญิงสาวในชุดสีละเลื่อมสะท้อนแสงไฟ หาก她不เปิด ท่อนบนของหล่อนผู้นั้นสวมใส่เสื้อสีทอง ส่วนท่อนล่างเป็นผ้าถุงสีเดียวกัน หากแต่เข็มกว่า

‘คนดีหรือคนบ้ากันนี้ ถึงแต่งชุดนางรำขึ้นม้านรท้าว’ หล่อนคิด

ร่างนั้นพุงกายลุกขึ้นช้าๆ หญิงสาวจึงปราดเข้าไปช่วยประคองอย่างเบามือ ด้วยความรู้สึกผิดที่กระเด็นลงมาทับร่างของอีกฝ่าย

“เอ่อ...ฉัน...ไม่ได้ตั้งใจจะทับคุณนะคะ พอดี...เอ่อ...ฉันนึกว่านอนทับกระเป๋าสีอื่น”

“ไม่เป็นไรหรอก คุณคงกระเด็นมาโดยไม่รู้ตัวนะครับ” เสียงที่เอื่อยตอบมาทำให้ระมิงค์ตกใจแทบสิ้นสติ

หล่อนยกมือขึ้นขยี้ตาแล้วเขม่นมองผ่านความสลัว แสงไฟจากด้านนอกสว่างวาบเข้ามา หน่วยกู้ภัยคงจะมาถึงแล้ว จึงมีเสียงคนตะโกนสั่งงานดังโหวกเหวก

“คุณ คุณมานั่งอยู่ตรงนี้ไต่ยังไง แล้วผู้หญิงที่นอนอยู่เมื่อกี้หายไปไหนแล้ว”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

“ผู้หญิงที่ไหนล่ะคุณ คุณนะกระเด็นลงมาทับผมจนจุกไปตั้งนาน แล้วจะมาหาว่าผมเป็นผู้หญิงอีกหรือนี่”

“แต่ฉัน ฉันเห็นจริงๆนะ ผู้หญิงคนนั้นนอนอยู่ตรงนี้”

“คุณคงตาผาดไปนะ คนเราพอตกใจก็อาจจะเพี้ยนๆไปบ้าง ผมเข้าใจ”

ระมิงค์เก็บความรู้สึกคุกรุ่นเอาไว้ในใจ อย่างน้อยหล่อนก็ผิดที่ตกลงมาทับเขาแหละ

“รถคว่ำแบบนี้อันตราย ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นอีก รีบออกไปจากรถให้ได้ดีกว่าคุณ อย่าเพิ่งเถียงเรื่องผู้หญิงผู้ชายอยู่เลย” น้ำเสียงของเขามีร่องรอยกังวล

“ทำไมไม่รอให้เจ้าหน้าที่มาพาออกไปล่ะ”

“ผมบอกแล้วว่ามันอันตราย เราต้องช่วยตัวเองก่อนที่จะหวังพึ่งคนอื่นสิคุณ”

“แล้วเราจะออกไปไต่ยังงัยล่ะคะ”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองไปที่ประตูรถแล้วชี้ขึ้นไป

“คุณหมายถึง...”

“ใช่ เราต้องปีนขึ้นไป”

ชายหนุ่มผู้นั้นไม่ยอมปล่อยให้เวลาให้ล่วงเลยไป เขายื่นมือไปดึงมือหล่อน หน้าตาเฉย ด้วยความที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ระมิงค์จึงก้าวตามไปโดยง่ายตาย ชายหนุ่มปีนป่ายขึ้นไปบนเบาะรถที่ลุ่มระเนระนาด ก่อนจะโหนตัวขึ้นไปอย่างระมัดระวัง แล้วจึงโผล่หน้าเข้ามาเรียกหล่อน

“ขึ้นมาสิคุณ เหยียบเบาะรถเอียงๆ นั้นขึ้นมาเลย”

ระมิงค์ซึ่งใจอยู่ครู่ใหญ่จึงทำตามที่เขาบอกด้วยใจที่เต้นตุบตบ หล่อนรู้สึกเหมือนตนเองกำลังแสดงหนังผจญภัยอย่างไรอย่างนั้น หญิงสาวปีนขึ้นไปเหยียบเบาะรถด้วยความทุลักทุเล เมื่อเงยหน้าขึ้นไปมองประตुरुถก็พบว่าชายหนุ่มได้ยื่นมือลงมาให้จับ

“ยื่นมือมาสิคุณ ผมจะได้ช่วยดึงเวลาคุณติดตัวขึ้นมา”

ระมิงค์ก็ลื่นน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“ฉันคงไม่ไหวหรอก แล้วมันก็มีดีด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก เชื่อผมสิ ยื่นมือมาเถอะ” น้ำเสียงของเขาปลอบประโลม น่าแปลกที่หล่อนเชื่อและทำตามที่เขาบอกแต่โดยดี ดังนั้นเพียงไม่นาน หญิงสาวจึงมายืนอยู่นอกตัวรถเช่นเดียวกัน

บรรยายกาศด้านนอกรถช่างสดชื่นเหลือเกิน ลมเย็นพัดโชยมาแผ่วๆ หนุ่มนิรนามยังคงกุมมือหล่อนไว้นั่น เสียงผู้คนที่มาช่วยเหลือผู้บาดเจ็บดังแข็งแซ่ หญิงสาวรู้สึกกลัวจนจับชั่วคราวใจ เพราะเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา หล่อนเพิ่งก้าวผ่านความตายมาหยกๆ

“เราจะต้องปีนลงไปแล้วละ”

“คุณหมายถึงปีนลงไปจากตรงนี้หรือคะ”

“ใช่ ปีนลงไปจากตรงนี้แหละ คุณทำใจดีๆ เอาไว้นะ อีกเดี๋ยวเราก็ลงไปได้แล้ว”

“แต่...ตรงนั้นมันเป็นใต้ท้องรถนะคะคุณ คราบน้ำมันคงจะเกาะเต็มไปหมด”
ระมิงค์ค้ำด้วยสีหน้าเหยเก

“ถูก มีแต่คราบน้ำมัน แต่มันเป็นวิธีเดียวที่เราจะลงไปได้”

น้ำฟ้า

เอาอีกแล้ว... หล่อนต้องกลั้นใจปีนลงไปอีกแล้วหรือนี่

“ค่อยๆ ปีนลงไป ใต้ห้องรถมีที่ให้เท้าเหยียบเยอะกว่าตอนแรก คุณทำตามผมก็แล้วกัน แล้วจะรู้ว่ามันไม่ได้ยากอย่างที่คิดหรอก เหมือนเราปีนต้นไม้ที่นั่นแหละ”

แม้จะไม่เคยปีนต้นไม้เหมือนอย่างที่เขบอก แต่คำพูดของชายหนุ่มก็ปลอบประโลมจิตใจหล่อนให้คลายความกังวลไปได้บ้าง

ชายหนุ่มโหนตัวลงไปได้อย่างง่ายดาย สองมือของเขาก็จับขอบประตูเอาไว้แน่น ในขณะที่เท่านั้นเหยียบลงไปบนห้องรถที่มีคราบน้ำมันสีดำเกาะเต็ม ระเบิดเองก็เช่นกัน หล่อนทำตามเขาด้วยใจสั่นๆ ไม่ช้าเท่าของเขาก็แต่ตะลึงบนพื้นดิน

“ค่อยๆ คว้าคุณ ระวังด้วย”

คราบน้ำมันที่เหนอะหนะและลื่นทำให้ระเบิดก้าวพลาด ในขณะที่มือของหล่อนก็จับเอาไว้ไม่อยู่ หญิงสาวหลับตาปี กรีดร้องดังลั่น

“กรีด!...”

โครม!... พล็ก!... ร่างของหล่อนกระแทบอะไรบางอย่างเสียงดังสนั่น

ระเบิดล่องซบตัวไปมาเพื่อสำรวจว่ามีส่วนไหนของร่างกายแตกหักหรือไม่ ไม่เจ็บแสบ ทุกอย่างเป็นปกติดี

“โอ๊ย... ลูกขึ้นสิคุณ” เสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง

ระเบิดก็้มลงมองที่มาของเสียงด้วยความตกใจ แล้วพรวดพราดซบลงไปนั่งกับพื้น

“อีกแล้วหรือนี่”

หล่อนตกลงไปทับเขาอีกแล้ว

“เปล่าหรืออก ผมตั้งใจจะรับคุณไว้ด้วยแขน แต่ดันล้มลงไปด้วยกันนะ” เขากลั่นเสียงกลัวหัวเราะแล้วลุกขึ้นนั่งบ้าง

“ขอบคุณมากนะค่ะ” ระเบิดกล่าวขอบคุณแล้วจึงซบหน้าลงกับเข่าตนเอง นิ่งนาน โดยไม่อินซังซอบกับหน่วยกู้ภัยที่พยายามเข้ามาอำนวยความสะดวก

ความสว่างเข้ามาแทนที่ความมืดแห่งราตรีกาล ทำให้มองเห็นหัวบริเวนชัดเจนขึ้น

ชายหนุ่มนั่งอยู่เคียงข้างหล่อนอย่างอ่อนเพลีย รถของมูลนิธิรับผู้บาดเจ็บ

ออกไปแล้ว เหลือเพียงเสียงดังวีหว่าวๆ...ไกลออกไป

“เจ้าหน้าที่นำกระเป๋าออกมาให้แล้ว ไปรับกระเป๋ากันเถอะคุณ” เขาเรียกพลางลุกขึ้น

หญิงสาวพยักหน้าแล้วก้าวตามชายหนุ่มไป ท่ามกลางความซุลมุนของผู้โดยสารและผู้ที่มาช่วยเหลือ เมื่อได้กระเป๋าแล้ว ระมิงค์จึงถูกพาไปขึ้นรถคันใหม่ ซึ่งเป็นรถทัวร์หนึ่งในสองคันที่วิ่งตามมาแล้วจอดรับผู้โดยสารที่ประสบอุบัติเหตุ หญิงสาวสอดสายสายตามองหาชายหนุ่มคนเดิมอีกครั้ง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นเขาปรากฏกายบนรถคันเดียวกัน

เขาคงจะไปขึ้นรถอีกคันแล้วกระมัง

เมื่อไฟในรถดับลงอีกครั้ง หญิงสาวจึงหลับตาลงด้วยความอ่อนเพลีย